

κοῦ μεριδίου, ἄλλοι τὸ διπλάσιον, τριπλάσιον, δεκαπλάσιον, κλπ. ὑπὸ διαφόρους μορφὰς καὶ κατὰ διαφόρους τρόπους.

Διὰ τὰ ἄγoura κράτη, ὅπως τὸ ἰδικόν μας, ὅπου ἡ εἰσπραξις τοῦ «ἀμέσου» φόρου φέρει πολλάκις εἰς ἀπιστεύτους σκληρότητας καὶ ἀδικίας, ὁ καλύτερος τρόπος τῆς διανομῆς καὶ εἰσπράξεως τῶν φόρων εἶνε ὁ ἔμμεσος. Εἶνε ὁ πλεόν ἀνέξοδος, ὁ πλεόν ἀνεπαίσθητος, ὁ πλεόν μαλακὸς καὶ δύναται νὰ εἶνε καὶ ὁ πλεόν δίκαιος καὶ ὡς φωνάζουν ὅσον θέλουν οἱ θεωρητικοσοσιαλιστές.

Αὐτὰ διὰ τὸ ἀστικὸν κράτος!

Ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα ἂν θέλετε νὰ φθάσωμεν εἰς Πλατωνικὴν ἢ Λενινικὴν πολιτείαν, ὅπου κοινὰς φασιν εἶναι τὰς κτήσεις καὶ τοὺς παῖδας καὶ τὰς γυναῖκας καὶ ὅπου ὡς μόνον φόρον θὰ παρέχῃ κανεὶς τὴν ἐργασίαν του εἰς τὸ σύνολον. Οἱ τεμπέληδες θὰ φυλακίζονται ἢ θὰ τουφεκίζονται, οἱ ἄρρωστοι θὰ στέλλονται εἰς τὰ νοσοκομεῖα διὰ νὰ γίνουν καλὰ καὶ ν' ἀναπληρώσουν τὴν ἐργασίαν τοῦ χρεωστοῦν.

Εἰς τὸ ἀστικὸν κράτος θὰ πληρώνουν ὅμως καὶ πρέπει νὰ πληρώνουν ὅλοι ἀνεξαιρέτως εἰς χρήματα τὸ μερίδιόν τους καὶ πτωχοὶ καὶ πλούσιοι καὶ ἀστοὶ καὶ προλετάριοι. Δὲν ἀρκοῦν διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ κράτους οἱ ὀλίγοι ὅσον πλούσιοι καὶ ἂν εἶνε.

Ο. Α. ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ξέθωρη ἡ φορεσιά του παλαιομένη.
Κι' ἡ Κοινωνία ἀλλάξε : «Ντροπὴ του!
Ποῦ τὴν πεντάρα τόσο ἔχει δεμένη!»

Φανταστὴ καὶ φρέσκα ν' αἶ ἡ στολή του.
Κ' ἡ Κοινωνία ἀλλάξε μὲ φούρια :
«Ντροπὴ του ποῦ ξοδεύει σὲ καινούργια.»

Τίς νύχτες περπατεῖ κ' ἡ Κοινωνία
Ξανὰ φωνάζει ὀπίσω του : «Ντροπὴ του!
Χαμένος νεὶός ποῦ πάει στὴν ἀσωτεία.»

Τρυπώνει ἀπὸ νωρὶς στὴν κάμαρή του :
«Στενὸ μυαλὸ» γανγίζουν τὰ στόματα
Κι' ἀπάνω του ξεσποῦν ὅλα τὰ σκώμματα.

Σκυμμένο καὶ θλιπτό τὸ μέτωπό του
Κι' ἀπὸ τὸν κόσμὸ πέρα τραηγμένος :
«Λόξα θὰ τοῦρθε, πάει, ἀλλοίμονό του!»

Στὰ γλέντια, στὴ χαρὰ ν' αἶ βουτηγμένος,
Λυσάει κατ' ἀπάνω του ἡ μανία.
τῆς Μέγαιρας ποῦ λέμε Κοινωνία !

Καλαμάτα.

ΠΟΤΗΣ ΨΑΛΤΗΡΑΣ

ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Μὲ τὸν καιρὸ, τὸ εἶσωμα καὶ τὴ δημιουργικὴν ἐξέλιξιν τῶν ἰωαννικῶν του, τὴν ἐσωτερικὴν ἐπιβολὴν του, καὶ τὸ παγκόσμιον κυρὸς του ο πνευματικὸς ἰώσους ὠρθονοταν ἀπὸ σταθμὸν σὲ σταθμὸν τοῦ κυκλοῦ τῶν ἐνεργειῶν του σὺν πελώριος θεῖκος ἰσχυρὸς μεσ' ἀπ' τὴν ἄδυσσο τοῦ λαοῦ του. Ἡ ἱστορία τῶν ἱεροφειτῶν τοῦ Ἰσραὴλ ἅμα λογαριάζει κανεὶς τὸ θεωρητικὸ μονάχι στοιχείον τῶν ἀναλογιῶν ζωντανεφε μὲ τὴν οὐράνιον καὶ τὴν ψυχικὴν ποῦ ἀνάπτυξαν στὴν τελευταίαν ἐκατονταετηρίδα οἱ Ῥώσσοι ἱεροφειτὲς τοῦ Ῥωσσοῦ καὶ γενικοῦ καθαρμοῦ. Καὶ πόρρεσαν αὐτοὶ μὲ τὸ λόγο καὶ τὴν πίστη νὰ σκεπάσουν — καινούργια ἀποκάλυψιν τῶν ἀξιῶν τῆς ζωῆς — τὸν Ἀπολυταρχισμό μὲ τίς ἀντινομικὰς τοῦ ὑποδλητικότητες. Ἰ' αὐτὸ ἅμα ὠρίμασαν οἱ σκοπιμότητες τῆς ὑψηλῆς προσπάθειας τοὺς ἀνέκρουσαν ὅλα τὰ σείστρα τῶν ψυχολογικῶν τοὺς χτυπώντας στὴν στήθος μὲ στῆθος σ' ἀνοιχτὸ πᾶν πόλεμον τὸ ἑαυτοῦ. Ἀληθινοὶ «εἰς Θεοῦ» ἀπ' τὰ κότεργα τοῦ Καυκάσου, ἀπ' τίς φυλακὰς τοῦ Πετροπαυλόσκι, ἀπ' τὰ δεσμοτήρια τῆς Σιβηρίας, ἀπ' τὴν ἐξορία, τὰ μαρτύρια τῆς θανατερῆς ἀγωνίας μὰ καὶ τὴν ἀταπεινάτην ψυχολογικὴν ἀφοσίωσιν στὴν ὑψηλὴν ἀποστολὴν τοὺς ἐγράψαν μὲ τὸ αἷμα τοὺς, τὴ χολὴν τοὺς, τὴ φλόγα τοὺς, τὸν ψυχισμό τοὺς καὶ τὴν ἀποκαλυπτικὴν μανίαν τοὺς τὴν Καινούργια Ἐπαγγελία. Καὶ χτυπώντας σὺν ἦρθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου μὲ τὴν ρομφαία τοῦ λόγου τοὺς καὶ τὸν χειρὸν τῆς ὀργῆς τοὺς τὴν Ῥωσσοικὴν γῆν εἶδαν ν' ἀναβλύξῃ πρόθυμα καὶ πλουσιόπαρχα τοῦτῃ τὸ θεῖκὸ μᾶνα γιὰ τοὺς Ῥώσσους πασῶν τῶν Ῥωσσοῶν, γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ὅλης τῆς Οἰκουμένης.

II

Ἄς δοῦμε τώρα τί ἀκριβῶς εἶνε ὁ Μαξιμαλισμός. Ὡς σύστημα θεωριῶν κ' ὡς προσφορὰ ζωῆς. Κ' ἔχοντας στὸ νοῦ μας σ' ὅτι προείπαμε στὴν περασμένη συνέχεια τοῦ δευτέρου μέρους τῆς μελέτης αὐτῆς, ἄς ζητήσουμε νὰ καταλάβουμε ποῖα θᾶνε ἡ στάσις τῶν Ῥωσσοῶν καὶ πῶς γενικὰ τῆς ἄλλης Ἀνθρωπότητος ἀπέναντι στὸ Μαξιμαλισμό.

Καὶ θυμᾶμαι στὸ σημεῖο τοῦτο μὲ μιὰ μυστηριακὴ γητεία τί μοῦπε μιὰ χειμωνιάτικη, μιὰ λευκὴ νύχτα στὴ Γενεύη ὁ Βλαδὶμηρος Λενίν. Στὰ λόγια ἐκεῖνα τοῦ ἱεροφειτῆ τοῦ Ῥωσσοῦ Μαξιμαλισμοῦ νοιώθω πῶς λάμπει καὶ καίγει ὅλη ἡ θεία οὐσία τῆς σημερινῆς προσπάθειας του γιὰ τὴ σωτηρίαν τοῦ Κόσμου.

Ἐμεῖς οἱ Ῥώσσοι, ποῦ πήραμε συναισθησὴν τοῦ ἀνθρώπινου προορισμοῦ, ἄρχισε χρυσταλλομορφος καὶ ἀναλλοίωτος ὁ Βλαδὶμηρος Λενίν, μισοῦμε θανάσιμα τὴ σημερινὴ Ἀνθρωπότητα. Ὁ πολιτισμὸς τῆς, ἡ συνειδησὴς τῆς, ἡ τελικότητά τῆς μᾶς γιομίζουν ἀπὸ περιφρόνησιν. Σήμερα βασιλεύει ἡ ἀριστοκρατία τῆς πονηρίας, τῆς μικροπρέπειας, τοῦ ἀλλοπροσαλλισμοῦ γιὰ τὴν κατάκτησιν τῆς εὐκόλης εὐτυχίας: «Ὅ,τι βρίζεται δομένο ἀπὸ Ὑψηλὴ Χάρη στοὺς ἀνθρώπους ἐκεῖνο μονάχα σταδιοδρομεῖ μὲ τοὺς νόμους τῆς τελείωσης. Ἡ τέχνη, ἡ μουσικὴ, ἡ φιλοσοφία καὶ ἡ ἔρευνα. Ὅ,τι ὅμως ἀφῆθηκε στὴν ἐλεύθερη βούλησιν τῶν ἀνθρώπων σακατεύτηκε, ἀλλοιόμορφισε καταχωνιάστηκε. Ἡ ἠθικὴ, ὁ κοινωνικὸς καὶ πολιτικὸς βίος τῆς Γῆς. Πάρτε στὸ νόημα τοὺς τὰ λόγια μου. Ἄστε λεύτερη τὴν αἰσθησὴν σας.

Δοκιμάστε αδέσμευτα τὰ νεῖρά σας, τὴ δομὴ σας, τίς ἀπώτερες σχολιμότητες τῶν ἐφέσεών σας. Καὶ τότε θὰ δῆτε ὁλοφάνερα τὸ χάος καὶ τὴν ἀπόγνωση ποὺ βασανίζουν τὸν ἄνθρωπο, τοῦ μπερδεύουν τὸν τελειοποιητικὸ ρυθμὸ του, τὸνε τσαλακάνουν, τὸν ἐκουρελιάζουν καὶ τὸν ρίχνουν ἄφυχο, ἄμυαλο, ἄκαρδο στὴ σημερινὴ βιοπάλη. Τὸ ἄτομο δοῦλος τῶν συνθηκῶν, ἡ κοινωνία σκλάβη στὴν πρόκληση, ἡ Οἰκουμένη εἰλωτας τῆς ἀνάγκης. Τὸ ἀπόλυτο ἐγίνε σχετικὸ καὶ ἡ ζωὴ παντοῦ καὶ πάντα ἕνας οἰχτρός ἀντιφυσιολογικός, ἀντιπνευματικός, ψυχοφτόρος συμβιβασμὸς καὶ συμβατισμὸς. Ψεύτικες θεωρίες, ψεύτικα ἀξιώματα, ψεύτικες ἀναλογίες, ψεύτικη ἀδρυσία οἰχτροτάτων ἀξιών ἡθους, καὶ στοχασμοῦ. Ἐμεῖς δουλεύουμε τώρα γιὰ τὴ χώρα μας. Ὑποφέρουμε, περνᾶμε, παγώνουμε. Θέλουμε λοιπὸ νὰ εὐτυχήσουμε, νὰ χορτάσουμε, νὰ ξεσταθούμε. Ὅχι ὅμως ἀπ' τὸ ψωμὶ τῶν ξένων χειρῶν. Εἶνε ξινό. Μὰ ἀπ' τὸ ψωμὶ ποὺ κέρτισαν οἱ γαῖες μας. Ἡ Ρωσσία εἶνε τόπος πλουτοπαραγωγικῶν δυνάμεων ἀκαταμέτρητης ἀξίας. Πρέπει ὅλοι οἱ Ρῶσοι νὰ εὐτυχήσουμε καὶ τὰ μέσα ὑπάρχουν. Ὁ Ἀπολυταρχισμὸς μᾶς μπόδιζε παύοντάς τὴν εὐτυχία τοῦ Ρωσικοῦ Λαοῦ καὶ παίζοντάς τὴν σὰν διπλωματικὰ καὶ πολιτικοπολιτικὰ γαρτοπαίγνια τῆς Εὐρώπης. Γιὰ νὰ γινῇ πῶς ἔτσι θὰ βασιλεύει γιὰ πάντα. Οἱ πατῆδες, οἱ γιοὶ ὑπάλληλοι, οἱ πλοῖσοι, οἱ ἐκτελεστικῆς, οἱ στοιχειωτικοὶ εἶνε τὰ ἐσωτερικὰ θεμέλια ποὺ τὴν προστατεύουν. Μὰ τότε τὰ ἑκατομμύρια τῶν Ρῶσων, τὰ πολλὰ, τὰ μεγαλοδύναμα εἶνε δικὰ μας. Οἱ δυνάμεις καὶ οἱ μορφωμένοι, οἱ διὰ πόλοι ποὺ θὰ χορτάσουν νεὰ τὴν οὐδὴ τοῦ γενικοῦ καθαιρούς εἶνε μαζί μας. Τὸν πόλεμο τότε γινοῦμαστε ποὺ ξέσπασε. Γιὰ τὸ τέλος του θὰ ξεσπάσῃ καὶ ἡ Ἑπαναστάσις μας (Βολευθήκατε τότε στὰ 1915 καὶ ὁ Βλαδὶμιρ Λένιν τότεσε τὸ ξέσπασμα τῆς Ἑπαναστάσεως γιὰ τὰ 1920 ὅποτε πέρασε πρὸς ἄλγεα καὶ οὐ πόλειος).

Ἡ Γερμανία καὶ νὰ νικήσῃ δὲ θὰ στεφώσῃ τὸν Τσαρισμό, γιατί κακῶς εἶδον ἀπολυταρχία δὲ θὰ υποοῦσῃ νὰ σταθῇ στὰ πόδια της. Ὁ πόλεμος ἀνεπιβόως θὰ ξεσπάσῃ τότε γενοκτονικῶς καὶ οἱ Λαοὶ θὰ πῶσουν ἐλένη συνείδηση τῆς γερμανικῆς τῶν σημειῶν καὶ θεσπῶν. Πορτάντων θὰ ἀναδοῦν τὴν κρατικὴ πολιτική. Γιὰ τὸ Ρωσικὸ Λαὸ ἐμεῖς δοκῶμε. Τὸ μῆνο ποδοβόρη ποὺ μὲς ἔσπευξε εἶνε πρὸς τὸν δὲ βοήθειαν σ' ἔβλεπε τὸν πόλεμο ὅπου τὰ μέσα τοῦ γενικοῦ καθαιρούς. Ἐμεῖς ἔπρεπε τὸν ποδοβόρη: Νὰ χαλάσουμε τὴν στασιμότητα τῆς ἀπολυταρχίας, νὰ ἀβύσουμε τὴν ἀνάγκη τῆς Λαοῦ καὶ νὰ ἑκτανεύσουμε τὴν Ὁνολογία μας σὲ τρόπο ποὺ νῶσθι τούτη σ' ἔβλεπε ἔσπευξε καὶ τὰ Κυβερνῆτα τῆς Ρωσσίας. Τ' ἄλλα εἶνε ἕτημα ἐκτανεύσεως μεθόδων. Τὴ γνώση τὴν ἔχουμε. Ὁ Μαρξισμὸς θὰ μὲς παραμένῃ γιὰ τὸ πρῶτο στάδιο τῆς ἐκτανεύσεως. Θὰ νῶσθι τὴν Ρωσσία ἀνεκτανεύσεως Σοσιαλιστικοῦ Κράτους καὶ ἐκτανεύσεως ἀπονεκτανεύσεως διοικητικῶν ἐκτανεύσεως. Θὰ δέσουμε γενοκτονικὰ τὰ πρῶτα ἐκτανεύσεως ἐκτανεύσεως τῶν σημειῶν καὶ οἱ ἀπολύσεως τοῦ Ρῶσων. Ἐμεῖς ὁ Λαὸς μας θὰ βοῇ τὸν Κανονισμὸν Ἀπολυτῶν Εὐρώπης του καὶ νὰ εὐτυχήσῃ καὶ παραμένῃ καὶ τελειοθῇ ἀπονεκτανεύσεως τὴν καὶ ἀπόλυτη πῆστη. Θὰ τοῦ δέσουμε γενοκτονικὰ ἐμεῖς θεοὶ του, τὸ μῆνο τῆς ἑκτανεύσεως. Τὸ πρῶτο θὰ τὸ δὲ ἔβλεπε ὁ Οἰκουμένη σὺν ἐκτανεύσεως τὴν ἐκτανεύσεως. ἔβλεπε καὶ τὸν ἄλγεα. Ἀλλὰ τότε θὰ νῶσθι ἐκτανεύσεως τὴν ἀπονεκτανεύσεως τῆς Ἱδεολογίας μας ἐκτανεύσεως ὁ-

λης τῆς κεφαλαιοκρατικῆς καὶ ἀποτυφλωμένης τῆς κακοβουλῆς Ἀνθρωπότητος. Καὶ νὰ μοῦ τὸ θυμᾶστε πῶς θ' ἀπλωθῇ «ὁ Κανονισμὸς Ρωσισμὸς» σ' ὅλη τὴ Γῆ στὴν Ἀσία πρῶτα καὶ κατόπιν στὴν Εὐρώπη καὶ στὸν ἄλλο κόσμον ὕστερα....»

Τὰ λόγια τούτα ποὺ σήμερα μοῦ φαίνεται σὰν νὰ τ' ἀκούω σὲ θεῖο ἐνόπνιο τ' ἀκούσα ἀπ' τὸ ἴδιο τὸ στόμα τοῦ σημερινοῦ Προφήτη τῆς Σωτηρίας τοῦ Κόσμου. Καὶ συλλογίζομαι πῶς τὰ λόγια τούτα μποροῦν νὰ χρησιμεύσουν σὰν ἐξηγητικὸ κλειδὶ στὴν κατανόηση τοῦ Μαξιμαλισμοῦ ὅπως φανερώθηκε στὰ 1917.

(Ἔχει συνέχεια)

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΠΑΥΛΙΔΗΣ

ΝΕΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΔΕ ΘΑ ΜΙΛΟΥΜΕ...

Δὲ θὰ μιλοῦμε... μοναχὰ τὸ χέρι μὲς στὸ χέρι
Θὰ περπατοῦμε στοὺς ἀγρούς νὰ μᾶς φιλᾷ τ' ἀγέρι

Θὰ πάρομε στὸ δειλινὸ κείνο τὸ μονοπάτι
Ποὺ θὰ μᾶς πᾶει στὸ παλιὸ τὸ τριετικὸ παλάτι

Θὰ ξαναδοῦμε ἀμίλητοι τὴν γκρεμισμένη στέγη
Θακούσουμε στὸ σούρουπο τὸν γκρόνι της νὰ κλαίγῃ

Κ' ἔπειτα, μὲ τ' ἀπόσπερο, τὸ δρόμο πίσω πάλι
Θὰ πάρομε, νὰ φτάσουμε στὴν πόλη τὴ μεγάλη

Καὶ μὲς στὶς στράτες τίς φαριδιές μὲς στὴν κοσμοπλημμύρα
Θὲ νὰ φωνεῖται ὁ πόνος μου, θὰ νοιώσεις τὴν ἀρμύρα

Τῶν δάκρυων μου, καὶ ἀμίλητος, χλωμὸς σὰν ἀγιοζέρι
Θὰ συμπονέσεις καὶ σιγὰ θὰ σφίξεις μου τὸ χέρι.

Παρίσι — Μάρτης 1918.

ΘΥΜΗΣΗ ΚΡΗΤΙΚΙΑ

Ἀφέντης μου ὁ Λογισμὸς καὶ φέρνει με μακρὰ
Στὰ περασμένα χρόνια

Στὴ χώρα τὴν ἡλιόλουστη, στὰ σπίτια τὰ μικρὰ
Μὲ τ' ἄσπρα τοὺς μπαλκόνια

Στὸ πέλαγο ποὺ ἀπλώνονταν καὶ ἔγλυφε τ' ἀκρογιάλια
Μὲ χάρη περισσή,

Ποὺ κίτασπρα ξετύλιγε μπροστὰ του ἀγάλια-ἀγάλια
Τὸ ξακουστὸ νησί.

Στὶς ἀνοιξιὰτικες βραδυὲς ποὺ ἀπ' τὰ περβόλια γύρω
Μέσα μὲ σιγαλιά

Μοῦ στέλναν οἱ νεραντζανθοὶ μὲς στὸ γλυκὸ τοὺς μῦθο
Μεθυστικὰ φιλιὰ.

Καὶ στὶς ψηλὲς βουνοκορφές ποὺ κίτασπρες αἰώνια
Μὲς τὴν καλοκαιρία,

Σὰν ἀσημένια δέιχτανε τ' ἀπάτητὰ τοὺς χρόνια
Στοῦ Μᾶη τὴν ξαστεριά...

Ἀφέντης μου ὁ Λογισμὸς καὶ φέρνει με ὁλοένα
Σὲ χρόνια ἀλαργηνά.

Καὶ τὸ νησί μου τραγουδᾷ σὲ λόρα νεραϊδένια
Μὲ μαγικὰ λαλιά.

Παρίσι — Μάρτης 1918.

ΔΩΡΑ ΜΟΑΤΣΟΥ